

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14510/2023
27.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Стјепановић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ сви из ..., које заступа пуномоћник Велисав Међедовић, адвокат из ..., ради чинидбе, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 822/22 од 23.03.2023. године, у седници одржаној 27.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Ужицу Гж 822/22 од 23.03.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Ужицу Гж 822/22 од 23.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Основног суда у Пожеги П 606/20 од 08.04.2022. године, ставом првим изреке, овај суд се огласио апсолутно ненадлежним за поступање у предмету, укинуо је спроведене радње и тужбу одбацио. Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженима плати трошкове парничног поступка од 81.000,00 динара.

Решењем Вишег суда у Ужицу Гж 822/22 од 23.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђено првостепено решење у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о трошковима из става другог изреке првостепеног решења, тако што је обавезана тужила да туженима плати трошкове парничног поступка од 40.500,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. ЗПП.

Тужени су поднели одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023), Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни суд је имао у виду да из навода ревизије тужиле не произлази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права. Ревидент уз ревизију није прилажио одлуке којима је у истој или битно сличној чињеничноправној ситуацији одлучено на другачији начин, а које би могле представљати разлог за одлучивање о посебној ревизији због уједначавања судске праксе. Како се у конкретном случају ради о парници ради чинидбе, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права, зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, то овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У тужби поднетој 28.09.2020. године није одређена вредност предмета спора. Тужили је наложено да плати судску таксу за тужбу у износу од 1.900,00 динара, у смислу тарифног броја 1. тачка 1. Таксене тарифе, која се плаћа за вредност предмета спора до 10.000,00 динара. Следом изложеног, ревизија није дозвољена јер је тако одређена вредност предмета спора очигледно нижа од вредности предмета спора која је чланом 468. став 1. ЗПП прописана као меродавна за дозвољеност ревизије.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање чија вредност не прелази динарску противвредност 3.000 евра на дан подношења тужбе, побијана другостепена одлука донета је у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП, у коме ревизија није дозвољена, услед чега је, применом члана 479. став 6. ЗПП, ревизија тужиле недозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у другом ставу изреке.

Захтев тужених за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију је одбијен, с обзиром да ови трошкови нису били нужни за вођење парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је на основу члана 165. став 1. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**